

НЕДЕЉА 21. ПО ДУХОВИМА

св. муч. Лонтин Каетан, прей. Лонтин Трудољубиви
Лк. 8, 5 - 15, зч. 35; Гал. 2, 16 - 20; зч. 203

свештеномученик Тажеј (Усијенски)

ПРИЧА О СЕЈАЧУ И СЕМЕНУ

Прича о сејачу, коју смо да- нас прочитали, већим де- лом вам је позната још од детињства, још из школских дана. Али речи Господње, без обзира на сву своју простоту имају тако дубо- ки смисао, да нам се чини да коли- ко год да смо се удубљивали у њих, још увек нисмо исцрпили сав њихов смисао, при сваком новом разми- шљању оне бивају осветљене новом и новом светлошћу, осветљавају но- ве пределе нашег духовног живота, које раније нисмо ни примећивали, попут најразнобојнијих прелива зрака светлости на кишној капи или на комадићима чистог брушеног стакла.

Семе које сејач баца јесте сва- како реч Божја, која на овај или онај начин долази до душе, да ли директним слушањем, читањем или кроз тајни глас душе или на неки други начин бива утиснуто у душу. Јер је реч само један од облика мисли, схватљивији и лак- ши за употребу. Али како се само

на разноврсне начине мисао Божја може утиснути у наше душе! Јер они који уопште не познају реч Божју, у могућности су ипак да свуда прочитају мисао Божју: и на светим иконама, на којима је она уместо бледим вербалним цртама насликана јарким, живим бојама, па онда у разноврсним околности- ма нашег живота и живота других људи, па у феноменима неме при- роде – на све те начине чак и не- писмен човек може читати узвишену мисао Бога Створитеља и као из књиге, на своје сопствене речи и мисли преводити све што творевина Божја говори без речи, као што ми у нечијем погледу, по- крету, чак и у рукопису или тону гласа читамо шта он мисли. Не ка- же се без разлога у псалму: „Небе- са казују славу Божију, дело руку Његових јавља свод небески. Дан дану говори реч и ноћ ноћи обја- вљује знање. Нема говора нити ре- чи од којих се не чују гласови њихови. По свој земљи изиђе глас њихов и до крајева васељење речи

пак, код обичних људи који желе да се спасу лако, за кратко време, налазимо сличне напоре над сво- јом душом, ове дубоке покајничке уздахе и сузе које истичу из ока- мењог срца?

Да ли је довољно ако уметник повуче неколико линија да би се схватило шта жели да нацрта? Можда код искусног уметника и ових неколико потеза могу много да кажу, али ми нисмо тако опит- ни и искусни уметници у односу на своју душу, као преподобни, ко- ји су лик Христов изобразили на својој души. Не две или три светле мисли, већ су нам читави облаци потребни да би постали Христови, и морамо их дуго чувати у души, да би се у њој пресликале црте

нас је због тога створио као словес- не и по Своме лику, да би се ми читав живот трудили над обновле- њем у себи овога лика „иструленог у страстима“, непрекидно слуша- јући и у себе запечаћујући Његову реч. Гледамо на свете иконе, а не желимо да у себи изображавамо живот Христа и светитеља. Хоће ли нам онда бити на корист такво гледање и целивање светих икона? Јер је неопходно да ликови узводе нашу мисао и срца ка Прволику, како су нас подсећали оци Седмог Васељенског Сабора, које данас празнујемо.

Нека свака Његова реч коју чу- јемо, сваки поглед на свету икону, дода по једну нову црту Христовог лика и живота у нашим душама,

Та прођите се поуздања у немоћне и смртне људе. Вратите се Богу живоме, у коме је спасење. Ко вас Србе превари да гурнете Христа Спаситеља на дну своје трпезе и да прва ме- ста понудите белосветским охолицама, празноглавцима и сеја- чима смрти? И хоћете ли се опет дати преварити? Бирајте живот или смрт. И знајте да ако ви опет устанете против Бога за рачун лажних богова „Културе“ устаће и Бог противу вас. И де- ца ваша тада дрхтећи од страха у пећинама и рупама земаљ- ским познаће славу и величанство Господа Бога, Створитеља и Сведржитеља. Али по скупу цену, скупу од ваше. Амин.

свешти владика Николај

Христовог живота, док се Христос не уобличи у нама, док се и са на- ма не догоди оно што о себи са- мом говори свети апостол Павле: А живим - не више ја, него живи у мени Христос (Гал. 4:19, 2:20). Ето граница које требамо да достигну- мо: не да унесемо у душу тек не- колико цртица Христовог лика, већ да се потрудимо да у њој све изображава Христа, да све подсећа на Њега, да све говори о Њему, да све дише Њиме, да би постали Његов живи, одушевљени лик. Јер

све док овај лик не постане довољ- но јасан и и док Христос у нама не препозна Своје ученике, да се не догоди да нам каже: идите од ме- не, не познајем вас, да не окрене на нас секиру Свога суда јер за све године нашег живота, семе које је сејао по нашим душама није доне- ло плода.

Изговорено у владикавказској
Саборној цркви,
16.10.1916.

њихове (Пс. 18: 2 – 5). Заиста, проповед неба и земље, проповед све твари о Творцу уоподобљава се и постаје предобраз велике проповеди светих апостола о Христу, о којима света Црква непрекидно пева исте те псаламске речи.

Али, како упорно човек остаје глув за ту неућутну проповед! Јер

мали број људи, а питање је да ли и они са пажњом слушају реч Божју? Остали сматрају да им реч Божја није неопходна, да ће њихов живот ићи лако и без овог слушања. Они мисле да уколико с времена на време приме пар спасоносних утисака, да је то довољно да би се назвали Христовим

Чувај се, чедо моје, да не судиш ниједној души, јер Бог допушта да падне онај ко суди свом ближњем, како би научио да састрадава са својим slabим братом.

Благодат Божија подржава свакога од нас, али, ако се погордимо, Бог ће је удаљити од нас и бићемо гори од осталих.

Једно је осуђивати некога, а сасвим друго ратовати с помислима осуђивања. Осуђивање је ужасна страст, али бити нападнут таквим помислима и супротставити им се, узрок је за добијање венца.

сћарац, Јеферм Аризонски

као што онај који спава или просто, онај који је непажљив, не опажа мноштво звукова који се непрекидно производе око њега, чак и оних јаких, тако и духовно успавани и непажљиви душом човек, не чује ту објаву читаве творевине о Богу. Такав човек „слушајући не чује“. А још је више оних који мисле да им уопште није ни потребно да слушају реч Божју, да ће се лако управљати (у духовном животу и без тога слушања. Погледајте по хришћанским домовима, хоћете ли у многим од њих наћи свету Библију, ову писану Божју реч, или бар Јеванђеље; питајте људе, ко од њих свакодневно чита Јеванђеље и можда ће се у читавом граду од више хиљада становника наћи ће тек незнатан број њих који читају реч Божју. Обиђите Цркве, те учионице побожности, у којима се нарочито слуша реч Божја и у њима ћете из читавих градова наћи само

ученицима, имали наду спасења, не лишили се дворова Христовог Царства, слично благоразумноме разбојнику који се за један тренутак спасао.

Они и не помишљају како ће њихова душа принети Христу плодове у вечном животу, које Он очекује, уколико и на њихове душе некада случајно падне семе Његове речи? Зар ће свако семе узрости? А колико ће пропасти, јер је посејано поред пута, као на друму, где је много пролазника, где га птице покљуцају? Јер је људски живот тако често сличан овом друму са његовом буком и сталним непрекидним сујетним покретом. Готово никада човек не остаје сам са својим мислима, насамо са својом душом, као у завореној клијети свога срца (Мт. 6:6), вечито је расејан, његове мисли и жеље лутају на све стране. Како свети утисци да се не изгубе од сусрета са пролазећим људима, од чега у ду-

ши бива погажена свака света помисао и жеља која западне у њу. Ови људи, пак, тако често бивају „лукави“, слични грабљивим птицама – демонима које грабе све посејано у срцу (Мт. 13:19)! Или, како се често семе речи Божје, павши на њиву душе, не може тамо укоренити, премда и крене, јер је човек тако слаб и непостојан: премда се и радује и усхићује, слушајући реч Божју, али најмања поруга, непријатност од људи који су непријатељски расположени прена Христу, натерају га да се врати, да отступи од најсветијег и срцу најдражег! Како је само много таквих, слабих људи! Они можда у Цркви слушају с радошћу, чак са сузама реч Божју, као пажљиви ученици Христови, а изашавши из Цркве, свега се одричу. Да не би претрпели и најмању непријатност у пословима овога света онашају се као они који

да се непрекидно напушта пут Христов, као што је са тугом отишао богати младић, као што је мноштво народа ишло за Христом читаве дане, године, очекујући хлеб и остала животна добра као награду за свој труд, али су потом отишли у толиком броју да је Господ питао и својих дванаест ученика: Да нећете и ви да одете (Јн. 6:67)?

Дакле, није довољно неколико светих утисака да би смо спасили душу за вечност.

Земљу треба непрекидно обсејавати, ситнити, обрађивати, а како ће онда тек у души узрости свако у њу бачено добро семе без крајњег старања о томе какво је тло на које је ово семе пало? Благоразумни разбојник се, истина, спасао на крсту, од једног јединог покајничког вапаја, од једне молитве: Помени ме, Господе, када до-

Ево шта кажу свеци: ако се подвизаваш како треба – немој да се гордиш због тога што постиш. Каква је корист од поста ако се тиме размећеш? За човека је боље да једе месо него да с надима и хвали.

Буквалистима који не познају силу духовног живота се неће свидети овакви цитати, јер је код њих сва побожност у спољашњем онашању. Врло је тужно што се ми због свог неискуства у духовном животу заглибљујемо у слову. Јер слово убија, а дух животвори.

схиитуман Јован Валамски

уопште не познају Христа, као незнабожци који су потпуно равнодушни према Христовом Јеванђељу. На крају, колико је људи у којима реч Божја и узрaste у души, али увек бива угушена трњем страсти. Како на пример, богатство или живот који пролази у земаљском изобиљу, у земаљским радостима и насладама приморав

ћеш, у царству Твоме (Лк. 23:42), али како је само дубок био тај уздах! То је била једна тако дубока бразда, изведена у души, која је заменила најдубље орање њиве његове душе!

Јер су његове сузе и покајничка туга биле тако богато минерално ђубриво њиве његове душе, да се и она која је до тада била бесплодна, оспособила да доноси род. А где,